

WAT IK NIET DEED

Johnny Bollé

Uitgeverij LetterRijn, Leidschendam, Nederland

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of vervoelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Elke gelijkenis met bestaande personen, gebeurtenissen, activiteiten, aangehaalde voorbeelden of namen van personen berust op louter toeval.

Eerste druk, oktober 2022

© 2022 Johnny Bollé

Auteur: Johnny Bollé

Redactie: Theo van Rijn, Marlies de Bruin

Coverfoto: Shutterstock

Coverontwerp: Danny Dirix

Grafische vormgeving: uitgeverij LetterRijn

Drukwerk: Grafistar B.V., Lichtenvoorde

Uitgeverij: LetterRijn

www.letterrijn.nl

 LetterRijn

isbn: 978-94-931923-7-9

These days I seem to think about
how all the changes came about my ways
Please don't confront me with my failures,
I had not forgotten them

These Days – Nico

Per la mia cara sorellina, Paola

De Schotse Hooglanden, een vochtige kelder ergens in Durness

Zachtjes kreunend komt de jonge vrouw weer bij bewustzijn. Verdwaasd kijkt ze om zich heen.

Het is pikdonker.

De lucht ruikt muf: naar rot hout, schimmel en vocht.

Nadat haar ogen aan het donker zijn gewend, merkt ze aan het plafond de amper zichtbare lichtstroken in de vorm van een rechtehoek op.

Ze probeert op te staan maar het lukt niet. Haar schoenzolen schuiven voortdurend weg, ze krijgen geen grip op de ijskoude stenen vloer. De enorme druk in haar hoofd is ondraaglijk, het lijkt wel of haar hersenen elk moment kunnen ontploffen. Ze wil naar de pijnlijke wond in haar hoofd grijpen, maar wat ze ook probeert, ze kan haar handen achter haar rug niet bewegen en krijgt haar benen niet van elkaar. Ze ademt steeds gejaagder, haar longen snakken naar zuurstof.

Een vloedgolf van paniek overspoelt haar als ze beseft dat haar handen en benen zijn vastgebonden. Verbeten slaat ze haar lichaam heen en weer. Het touw om haar polsen is vastgemaakt aan een buis in de muur, ze kan geen kant op. Bij elke poging om los te komen, snijdt het ruwe touw als scherpe scheermesjes in haar vel. Ze wil om hulp roepen, maar de kurkdroge prop in haar mond absorbeert elk geluid dat in haar keel wordt geproduceerd.

Haar ademhaling wordt oppervlakkiger, ze krijgt het steeds benauwder.

Het wordt ijel in haar hoofd.

De dame in de zwarte cape op de rotsen doemt op in haar gedachten. Verschrikt schudt ze het enge beeld van zich af. Het maakt plaats voor het gezicht van Megan, dat zich loswringt van het schilderij en als een hysterisch lachende gek op haar komt toelopen.

De vrouw in de kelder sluit haar ogen en wendt haar gezicht af. Het beeld van Megan lost op. Ze denkt aan het briefje dat ze vond, kort voor ze hier is beland. Als een duivelse mantra gieren de woorden door haar hoofd.

Je bent een moordenaar! Je bent een moordenaar! Je bent een moordenaar!

Haar hart gaat zo tekeer dat het pijn doet. Ze moet zich herpakken, het hoofd koel houden, sterk blijven.

Met de moed der wanhoop onderneemt ze een nieuwe poging om zichzelf te bevrijden. Het is hopeloos. Niemand weet dat ze hier is, ze is overgeleverd aan degene die haar opsloot. Het enige wat ze kan doen is haar lot afwachten.

Boven haar hoofd klinken zware voetstappen. Haar lichaam verstijft, alsof het van de ene op de andere seconde opvriest.

Het angstaanjagende geluid komt dichterbij.

Stopt.

Als een schildpad die bij gevaar haar kop intrekt, krimpt ze in elkaar. Haar hartslag gaat een versnelling hoger.

Het piepende kelderluik gaat open.

Enkele dagen eerder.

De rotsen nabij Durness, Schotse Hooglanden

De haartjes op mijn armen komen overeind als ik aan haar denk. Ik negeer het onbehaaglijke gevoel en overtuig mezelf er opnieuw van dat ik de juiste beslissing heb genomen. Voor wat zij mij heeft aangedaan, is er maar één uitkomst.

Wraak nemen.

Het wordt donker. Boven de bergen troepen duistere wolken onheilspellend samen en de temperatuur zakt zienderogen. De venijnige rukwinden worden steeds heviger.

Geen twijfel mogelijk, er is storm op komst.

Vechtend tegen de gure wind loop ik de steile klip op. Mijn don-

kere cape wappert als een vlag rond mijn lichaam. De eerste regen-
druppels maken mijn gezicht nat en de ondergrond glad.

Aan de rand van de rotsen blijf ik staan en kijk naar de schuim-
bekkende zee in de diepte. Het doet me duizelen. Ik ril en trek de
kapmantel verder over mijn hoofd.

Dit is de exacte plek waar Viviane voor het laatst werd gezien.
Hier, op de rotsen bij Durness, nam ze afscheid van haar mistroos-
tige leven met Rodrick.

Nu is het enkel nog wachten tot *zij* er is. Lang kan het niet meer
duren, ze rijdt niet graag in het donker.

Ze rijdt sowieso niet graag met de auto.

Na al wat ze heeft meegemaakt, kan men het haar moeilijk kwa-
lijk nemen.

Het geluid van een motor komt dichterbij. Het is haar wagen die
voorzichtig de bocht neemt.

Ziet ze mij?

Ik zet enkele stappen op de glibberige rotsen. Sluit mijn ogen,
concentreer me.

Het moet overtuigend zijn. Ze moet het geloven.

Als ik mijn ogen weer open, ben ik Megan. Megan Kerr, de laatste
heks van Durness.

De auto vertraagt.

Met een slome beweging van mijn hand wenk ik haar.

Het lukt, ze rijdt naar de kant van de weg en stopt.

Uitstappen doet ze niet. Begrijpelijk. Deze weg is zo goed als ver-
laten, het laatste halfuur passeerde hier niemand. Ik zou ook het
risico niet nemen om op onderzoek uit te gaan. Horrorfilms leren
ons dat dit zo'n moment is waarop een moordenaar toeslaat.

In haar wagen gaat de binnenverlichting aan. Ik kan haar angsti-
ge gezicht zien.

Ze zoekt iets in haar handtas.

Haar telefoon. *Shit*, ik moet vermijden dat ze iemand belt.

Wanneer ze weer opkijkt, wenk ik haar opnieuw. Langzaam draai
ik me om en loop tot bij de afgrond. Ik doe alsof een windvlaag me
verrast en wankel. De kapmantel wappert wild om mijn oren.

'Wees voorzichtig. Het is daar gevaarlijk!'

Ik zucht opgelucht, ze is uitgestapt en roept me.
Ze heeft haar telefoon niet in haar hand.
Uit de binnenzak van de cape pak ik het boek en de bloem.
Herkent ze de bloem?
Het boek?
Legt ze de link met het schilderij?
Opnieuw duikt ze haar wagen in. Ze maakt geen aanstalten om te vertrekken.
Waarschijnlijk is ze wederom op zoek naar haar telefoon.
Dit is mijn kans om te verdwijnen.
Voorzichtig spring ik van de rand op een lager gelegen rots. Behoedzaam loop ik langs de smalle richel en verdwijn in de spelonk. Van bovenaf kan ze me onmogelijk zien.
Ik hoor voetstappen. Ze komt dichterbij.
Ik durf amper te bewegen, één misstap is genoeg om in de kolkende watermassa onder me te verdwijnen. Ik maak me zo klein mogelijk en laat me door de duisternis van de grot opslokken. Met ingehouden adem luister ik naar het gestommel op de rots.
Ze staat vlak boven me.
De sluimerende woede in mij wakkert weer aan.
Ze zal boeten voor wat ze heeft gedaan.

1

Megan

13 januari 1799, Durness, Schotse Hooglanden

Op de avond van de heksenjacht op Megan Kerr lagen de bergtoppen van de *Highlands* verstopt onder een dichte laag mist, de weilanden waren bedekt met een dik pak sneeuw. Zonder genade geselde de van *The Minch* afkomstige wind het eenzame herdershuis op de heuvel.

Hij was de voorbode van het trieste lot dat Megan stond te wachten.

‘Megan Kerr, u wordt beschuldigd van hekserij. Op bevel van de graaf van Sutherland, open de deur!’

Ze wist dat zijn ridders onderweg waren, toch stond haar hart stil toen ze de rammelende harnassen hoorde en het bonken van vuisten op de deur.

Ze nam de baby uit de wieg en sloot hem in haar armen. Haar hele lichaam trilde toen ze haar kostbaarste bezit aan haar zus overhandigde.

Megan liep tot bij het raam en schoof het gehavende gordijn een stukje opzij.

‘Mijn God,’ fluisterde ze terwijl ze de troepenmacht van de graaf aanschouwde. ‘We kunnen hen onmogelijk tegenhouden. We moeten snel zijn.’

‘Overhandig ons jouw duivelsgebroed!’ Net als het bonzen op de deur werden de stemmen steeds luider.

Megans zwarte haren bedekten haar gezicht toen ze zichzelf op de knieën gooide en de dierenhuid op de vloer verplaatste. Met een koevoet opende ze het luik dat vanonder het vloerkleed tevoorschijn kwam.

‘Kayleigh, kom snel, verstop je in de kelder.’ Ze wenkte haar zus.

Megan stond op en met een pollepel nam ze een schep uit de dampende ketel in de brandende haard. Ze dipte haar vinger in

het mengsel en voorzichtig bevochtigde ze de lippen van de baby. Daarna nam ze het betraande gezicht van haar zus in haar handen.

‘Luister goed. Zo dadelijk vallen de trawanten van de graaf binnen. De kruidendrank op de lippen van baby George zal ervoor zorgen dat hij enkele uren diep zal slapen.’

‘Waarom doen ze dit? Wat heb je de graaf van Sutherland misdaan?’

‘Het is te laat om het uit te leggen. Had ik je maar eerder in vertrouwen genomen. Je moet ...’

Het was alsof een mes haar hart doorboorde toen Megan naar het schilderij aan de muur keek. Ze dacht aan het gelukzalige moment en aan de kunstenaar voor wie ze poseerde.

‘Wat heb je gedaan?’

‘O, Kayleigh, het is niet mijn schuld. Ze hebben me in de val gelokt. Ik heb een dagboek bijgehouden, het ligt verstopt in de nis. Neem het straks mee als de kust weer veilig is en lees het. Dan zal alles duidelijk worden.’

Eén van de ridders schreeuwde dat hij de deur wilde inbeuken, Megan kon ternauwernood een gil onderdrukken.

‘Wat er ook gebeurt, hou je stil en verlaat je schuilplaats niet voordat je zeker weet dat ze weg zijn.’

‘Ik ... ik weet niet of ik het kan. Ik ben bang, Megan.’

‘Het moet. Ze zullen mijn kindje doden. Doe het voor mij, doe het voor *little George*. Voed hem op alsof hij je eigen zoon is.’

Kayleigh knikte en liet zich naar de schuilplaats leiden.

Megan gaf haar zus een zoen op haar mond en sloot haar handen zachtjes rond het gezichtje van de baby, alsof het van het breekbaarste porselein was.

‘Wees gelukkig, lieve George. Ik zal nooit toestaan dat hij je kwaad doet.’

In haar hart wist ze dat ze geen van beiden nog zou terugzien.

2

Emily

Heden

Het begint harder te regenen wanneer ik bij de ingang van het kerkhof kom, ik open mijn paraplu. Plots twijfel ik of de bloemen in mijn hand wel gepast zijn. Het zweet breekt me uit.

Heb ik überhaupt wel het recht om het graf te bezoeken?

Onthutst laat ik de ruiker met chrysanten achter op de eerste grafsteen die ik tegenkom.

Mijn gezicht verberg ik achter mijn regenscherm, haastig loop ik naar de plek waar ze haar hebben begraven. De plassen probeer ik zoveel mogelijk te vermijden, mijn sneakers zijn immers niet waterdicht. Mijn paraplu klapt binnenstebuiten, ik vloek omdat ik het oneerlijke gevecht tegen de wind verlies. Na veel moeite slaag ik erin om van de gevormde kuip opnieuw iets te maken wat op een afdakje lijkt. Het water stroomt van mijn gezicht in mijn nek en blijkbaar is deze jas ook niet tegen de regen opgewassen.

Ik loop tot bij het gedeelte waar enkel kinderen werden begraven. Het is het derde graf op de vierde rij. De zerk heeft de vorm van een hart waarover een regenboog prijkt.

Tranen lopen over mijn wangen als ik mijn ogen sluit. Ik open ze snel weer, want in mijn hoofd staat de angstaanjagende film klaar die ik nu niet wil zien. Deze tragedie heb ik al vaak genoeg uitgekeken en ik wil niet nog meer van streek raken dan ik al ben.

‘Het spijt me,’ stamel ik en buk me, heel even raak ik de grafsteen aan.

Het huilen van de wind jaagt me de stuipen op het lijf, maar de rillingen over mijn rug zijn niet afkomstig van de wind of de koude regen. Ik denk aan een van mijn vele nachtmerries waarin zij me tot hier is gevolgd. Slechts één keer heb ik de vrouw gezien, maar mijn brein creëerde een boosaardig gezicht dat me voortdurend opjaagt. In die angstdromen maak ik tegen haar geen schijn

van kans. Wat ik ook doe, hoe ik me ook verweer, ze is te sterk. Met haar reuzenvingers knijpt ze mijn keel dicht. Haar woede maakt haar onoverwinnelijk.

In mijn dromen is het net zo'n kille herfstdag als vandaag. Ik gruwel als ik haar ijskoude handen rond mijn nek voel.

Snel maak ik me uit de voeten.

3

Emily

Heden

Ik probeer het onbehaaglijke gevoel van me af te schudden. Zoals verwacht heeft het bezoek aan het kerkhof me nog meer overstuurd gemaakt, maar ik voelde me verplicht om het te doen.

De wolken boven de Kleine Beerstraat in Antwerpen zijn net zo donker als mijn gemoed. Ik sta voor het huis op nummer 42 waar ik bijna tien jaar gelukkig ben geweest. Met uitzondering van de lichtbruine gordijnen van de nieuwe eigenaars ziet de woning eruit alsof ik gisteren nog hier was en niet een jaar geleden.

Achter mij hoor ik het ongeduldige geklingel van een tram. Ik maak een verontschuldigend gebaar dat de bestuurder waarschijnlijk niet kan zien en rijd mijn auto naar de enige vrije plek een beetje verderop in de straat.

De trambestuurder rolt met zijn ogen als ik eindelijk in de parkeerplaats ben gesukkeld. Wanneer het voertuig me passeert, vindt het koppel vooraan het nodig om met een hoofdschudden eveneens hun ongenoegen te laten blijken.

Het is de eerste keer sinds het ongeluk dat ik weer met de wagen rijd. Het verkeer jaagt me nog steeds de stuipen op het lijf, maar ik heb van mijn hart een steen gemaakt. Ik doe mijn uiterste best om de draad weer op te pakken.

Ik kijk achterom, opnieuw naar het huis. In mijn hoofd start weer de filmvoorstelling die er een jaar geleden nog niet was, sindsdien overvalt hij me elke dag. Vandaag zijn de beelden intenser, misschien omdat ik me op de plek bevind waar het drama zich afspeelde.

Het onverwachte moment dat ze het bewustzijn verloor, doemt op vanuit de donkere plek in mijn hersenen waar ik het tevergeefs probeer te verstoppen. Ik hoor opnieuw de panische stem van Kasper, hij slaagde er maar niet in om het noodnummer te bellen.

Haar steeds bleker wordende engelengezicht, op het moment dat ik haar mond-op-mondbeademing gaf, staat op mijn netvlies gebrand. Ik proef weer de kunstmatige smaak van de aardbeienlippenbalsem die ze opdeed omdat ze zo graag volwassen wilde zijn en van mij geen echte lipstick mocht. De vertoning in mijn hoofd eindigt met het beeld van het fel knipperende licht dat de hal met tussenpozen een blauwe gloed geeft.

Dat was het moment waarop de hulpdiensten haar uit ons huis en ons leven droegen. De knoop in mijn maag wordt strakker aangetrokken, ik heb frisse lucht nodig. Met een bonkend hoofd stap ik uit, gooi het portier dicht en haast me naar de overkant van de straat. Mijn hart doet het weer rustiger aan als ik met grote passen voorbij het huis ben gelopen. Net wanneer ik me afvraag waarom ik het mezelf aandoe om naar deze plek terug te keren, zie ik mijn vroegere buurvrouw aan de overkant. Ik zet de kraag van mijn jas overeind en vraag me af of ik haar nog kan ontwijken.

‘Emily? Mijn God, Emily, ben jij het echt?’

Te laat.

Ze steekt de straat over in de resolute soldatenpas waar Kasper en ik vroeger zo om moesten lachen. Haar grijze krullen wippen als mini-kangoeroeballen op en neer.

‘Ik had je bijna niet herkend.’

‘Dag Gerda, hoe gaat het met je? Ik ...’

‘Wat ben ik blij dat ik je nog eens zie. Wat is het lang geleden.’

Ze hoort niet wat ik zeg. Net zoals ze altijd heeft gedaan, luistert ze alleen naar het geluid van haar eigen stem.

‘Dat platinablond staat je goed.’ De manier waarop ze haar neus optrekt als ze platina zegt, doet me vermoeden dat ze de frivole haar-kleur ongepast vindt. Ik fatsoeneer mijn door de regen geruïneerde haren en stop ermee als ik bedenk dat het gebaar de roestkleurige uitgroei waarschijnlijk nog meer accentueert. Op aanraden van een vriendin - ze volgde ooit een hobbycursus psychologie waarmee ze verder niets deed - liet ik maanden geleden mijn haren kleuren. Volgens haar kon het een stap in de goede richting zijn om uit mijn depressie te geraken. Al snel kwam ik erachter dat het camoufleren van mijn echte kleur geen enkele invloed had op mijn neerslachtigheid.

‘Je ziet er nog vrij goed uit.’ Ze zwijgt en neemt me helemaal op.
‘Gezien de omstandigheden.’

De omstandigheden.

Uit de blik waarmee ze me aankijkt, leid ik af dat ze helemaal niet meent wat ze zegt. Ik kan het haar niet kwalijk nemen. Mijn oogleden zijn gezwollen en mijn ronde gezicht is nog voller geworden sinds ik een paar kilo’s aankwam.

Stress doet mijn gewicht toenemen. Véeel toenemen.

‘Waar woon jij tegenwoordig? Nog steeds in Antwerpen?’

Ik knipper. Ze weet toch waar ik woon?

‘Ik woon in Oostende, in het appartementje van mijn moeder.’

Waarom ik de nadruk op appartementje leg, weet ik niet. Misschien omdat ik me schuldig voel om wat er is gebeurd en het mezelf niet gun om in een volwaardig appartement te wonen.

‘Ik vind het zó erg wat jullie is overkomen. Jullie waren zo’n leuk koppel. Jij en Kasper en jullie dochtertje. Het had nooit mogen gebeuren. Ik zei laatst nog tegen Elly, ik zei ...’

‘Het is wat het is.’

Ik pers mijn lippen op elkaar, ik wil niet dat ze ziet hoe hard ze trillen. Met een overdreven armbeweging check ik de tijd op mijn horloge. Ze negeert mijn stille hint om te vertrekken.

‘Red je het een beetje?’

‘Ik moet wel.’ Mijn stem klinkt harder dan ik wilde.

‘Het gaat wel,’ nuanceer ik.

‘Wanneer komt je nieuwe boek uit? Je hebt het vast allang klaar. Het is meer dan twee jaar geleden dat je debuteert uitkwam. Iedereen zit op een vervolg van je bestseller te wachten.’

Ik krimp ineen. Na het drama en de dood van Kasper ben ik in een diep dal terechtgekomen, sindsdien krijg ik geen letter meer op papier. Mijn échte psycholoog zegt dat ik eerst de tijd moet nemen om alles te verwerken. Nadien zal de inspiratie wel weer komen.

‘Ik moet er echt vandoor.’ Ik kijk weer op mijn horloge. ‘Ik heb een afspraak met mijn uitgever.’

‘Wat goed,’ roept ze opgewekt, waarschijnlijk omdat ze straks als eerste de burens kan verrassen met een nieuwtje. ‘Dan wens ik je veel succes en laat snel nog wat van je horen. We missen je.’

Uit beleefdheid antwoord ik dat ik dat zeker zal doen.

Terwijl ik terugloop naar mijn auto, bevestig ik voor mezelf wat ik al wist: het was dom om hiernaartoe te gaan, wat heb ik hier nog te zoeken?

Het verleden kan ik niet meer veranderen.

4

Twinkel

2017

‘Dag, mijn schatje.’ Mijn moeder geeft me een zoen op mijn wang en komt naast me op het bed zitten. ‘Heb je goed geslapen?’

‘Ja, prima hoor.’

Vannacht deed ik geen oog dicht. De pijn in mijn benen en mijn rug was niet te harden, maar ik ben sterk geweest. Ik wilde mijn moeder niet wakker maken, ze slaapt al zo slecht. Elke nacht staat ze minstens één keer in mijn kamer. Soms hoor ik haar huilen, dan doe ik alsof ik slaap. Wat heeft het voor zin om haar te vertellen dat de pijn erger wordt?

Ze kan me toch niet helpen.

‘Zal ik *Frozen* voor je opzetten terwijl ik het ontbijt klaarmaak? Papa komt je over tien minuutjes halen.’

‘Ja, is goed.’

Ze loopt tot bij het raam, met een brede zwaai opent ze de gordijnen. De regendruppels rollen als parels over het venster.

‘Vandaag is de grote dag. Ben je nerveus?’

‘Valt wel mee.’ Mijn knuffel *Dumbo* sluit ik steviger in mijn armen en ik frutsel aan de slurf.

Mijn moeder haalt de dvd uit zijn verpakking en zet de televisie aan.

‘Heb jij de afstandsbediening?’ Ze kijkt om zich heen.

‘Die ligt hier.’

Ik wijs naar het nachtkastje. Mijn rugspieren doen pijn als ik mijn arm uitsteek. Ik kan er net niet bij. Als ze merkt dat het Assepoesterfiguur van het kastje dreigt te vallen, snelt ze me te hulp.

‘Zo,’ zegt ze. ‘Ik doe het wel effe.’

Ze start de dvd en geeft me de afstandsbediening.

‘Tien minuutjes, oké?’ Met haar wijsvinger veegt ze een traan weg bij haar oog.

Ik blijf mijn knuffel strelen en kijk naar de regen die steeds harder tegen het raam tikt.

Even later staat mijn vader in de kamer.

‘Dag, prinses Twinkel.’

‘Papa,’ roep ik en steek mijn armen naar hem uit.

Hij geeft me een dikke pakkerd, met zijn sterke handen tilt hij me een stukje op, zodat mijn ingezakte rug rechter in het kussen komt.

‘Wat zie je er weer mooi uit. Elke dag lijkt je een beetje meer op *prinses Anna* uit je favoriete Disneyfilm, alleen zijn jouw rode haren véél mooier en je ogen twinkelen duizend keer harder dan de hare.’ Hij duwt het puntje van zijn neus tegen de mijne.

‘Denk je echt dat ze me deze keer kunnen helpen, pap?’

‘Daar moeten we van uitgaan, prinses. Je weet wat de dokter heeft gezegd. Zij verwacht héél veel van de nieuwe medicatie, dus het komt helemaal goed.’

Hij verstopt zijn twijfels achter zijn liefste lach. Ze zeggen dat ze me kunnen genezen maar ik ben bang om naar het ziekenhuis te gaan. Bang dat het niet waar is en dat ik nooit meer beter zal worden.

‘*Dumbo* vraagt of ik weer zal kunnen lopen?’ Ik duw de slurf tegen mijn vaders neus. Hij neemt mijn pluchen vriend in zijn handen en houdt hem voor zijn gezicht.

‘We gaan Twinkel helpen en haar opnieuw leren lopen, net zoals jij leerde om te vliegen.’ Hij doet alsof mijn olifant door de lucht vliegt en laat hem in mijn armen landen. ‘Maar eerst gaan we lekker ontbijten voordat we naar het ziekenhuis gaan.’

Voorzichtig brengt hij een hand onder mijn knieholtes, met de andere pakt hij me bij mijn schouders. Ik bijt op mijn tanden en sla mijn armen rond zijn nek.

‘Het komt helemaal goed, lieve schat van me. Ik beloof het je.’ Zijn stem schiet de hoogte in, ik doe of ik het niet merk.

Ik probeer niet te kreunen wanneer ik moeizaam mijn hoofd dichterbij zijn wang breng om hem een zoen te geven.

5

Emily

Heden

Vorige week werd ik gebeld door Mia, acquirierend redacteur van uitgeverij *Red Lighthouse*. Ze vertelde me dat de eigenaar een enorme fan is van mijn werk en dat hij me graag wil ontmoeten. Hij heeft mijn debuutroman gelezen en wil me uitnodigen voor een eventuele samenwerking. Meer kon ze er niet over vertellen, het enige wat ze bleef herhalen was dat het een bijzonder interessante aanbieding was die ik moeilijk zou kunnen weigeren. Ik vertelde haar eerlijk dat ik sinds vorig jaar weinig heb geschreven, ze antwoordde dat dit geen enkel probleem is.

Het telefoongesprek overviel me, ik weet helemaal niet of ik wel klaar ben om weer aan het werk te gaan. Ze hoorde de twijfel in mijn stem en zonder aarzelen schakelde ze een versnelling hoger. Van - een bijzonder interessante aanbieding - maakte ze - een geschenk uit de hemel -, iets wat ik onmogelijk naast me neer kon leggen. Het intrigeerde me en aarzelend stemde ik toe om een afspraak te maken. Misschien is het de spreekwoordelijke schop onder mijn achterste om me weer aan het schrijven te krijgen.

Ik had graag gezien dat het kantoor van de uitgeverij zich op honderden kilometers van Antwerpen bevond en niet in een herenhuis in de Walvisstraat, op loopafstand van de woning waarin ik met mijn gezin woonde. Tot overmaat van ramp ligt het niet ver van restaurant *Walvis*. Ik ging er regelmatig uit eten met Kasper. We hadden er ons eerste afspraakje en het was ook in dit restaurant dat hij me een jaar later ten huwelijk vroeg.

Ik zie hem daar weer zitten, aan onze favoriete tafel bij het raam. De beste plek van het restaurant.

Ons plekje.

Hij zwaait naar me, ik smelt als ik zijn lieve lach zie.

Snel loop ik door en verdring de fijne herinneringen voordat ik niet meer in staat ben om me bij de uitgever te melden.

De *Red Lighthouse* valt op in het straatbeeld. Het is de enige woning tussen de rijtjeshuizen met een roodbruin geschilderde gevel en groene ramen. Ik bel aan en nadat ik me via de intercom voorstel en me verontschuldigd omdat ik tien minuten te laat ben, laat een van de werknemers me binnen.

Terwijl ik in de hal sta te wachten, komt ze met uitgestoken hand op me af. Een wolk van parfum vergezelt haar.

‘Hallo, ik ben Anja, redacteur bij *Red Lighthouse*. Meneer Gallacher verwacht u.’

Ze is slank en haar blonde kapsel zit perfect, haar kapper heeft de uitgroei wél onder controle. Kasper zou haar een tien geven.

‘Kan ik nog even van het toilet gebruikmaken?’

Misschien kan ik van mezelf nog net een voldoende maken.

‘Natuurlijk, het is op het einde van de gang aan de rechterkant. Het kantoor van meneer Gallacher bevindt zich op de eerste verdieping. Ik zal hem zeggen dat je eraan komt.’ Een tandpastaglimlach maakt het mooie plaatje compleet.

Ik bedank haar en haast me de kant op die ze me aanwees.

In het toilet breng ik lipstick aan en met mijn vingers fatsoener ik mijn haren. Net als alle andere dagen had ik vanochtend niet de moed om me op te maken. Ik neem het mezelf kwalijk dat ik mijn bleke gezicht niet verdoezelde onder een laagje make-up. Met mijn vingers knijp ik in mijn wangen. Als mijn huid heel even de rozige kleur wil vasthouden, valt er misschien nog iets te redden. Snel werp ik een blik op mijn karakterloze bloes en jeans en haal mijn schouders op.

Het is nu toch te laat.

Op de eerste verdieping staat een van de glazen deuren open. Ik vergelijk het gezicht van de man achter het bureau met het gezicht dat ik me herinner van de wie-is-wie-pagina van uitgeverij *Red Lighthouse*. Net wanneer ik hem wil vragen waar het kantoor van meneer Gallacher is, kijkt hij me lachend aan.

‘Hi, Emily. Kom binnen.’

De foto op de website is vast tien jaar geleden genomen.

